

Տ. ԹՈՐԳՈՍ ԱԲԵՂԱ ՏՈՆԻԿՅԱՆԻ ՔԱՐՈՋԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ ՆԱՄԱՐՁՄԱՆ ՏՈՆԻՆ

(29 մայիսի 2003 թ.)

*«Մա է, որ ի գերեզմանէն յարեաւ եւ անրեաց զոժոխս եւ
վերհամբարձեալ փառոք գայ առ Նայր՝ Տէր կարող ի պարերազմի».*

*«Մա է, որ հարություն առաւ գերեզմանից, ավերեց դժոխքը և
վերհամբարձաւ փառքով գևաց Նոր մոյր՝ Տէրը կարող պարերազմի»:*
(Շարակնոց)

«Ես հաղթեցի աշխարհին», որպես ավարտը իր առաքելության՝ այս վերջին խոսքերը հնչեցին Օտարականի շրթներից: Իր երկրավոր կյանքի պայքարը մարմնավորող այս խոսքերով կարծես մի հաղթարշավի համեստ վերջնահանդես էր պարբարարել հաղթության նշանի խաչափայտին գամված Աստուծո Որդին:

«Խաղաղություն եմ թողնում ձեզ, իմ խաղաղությունն եմ տալիս ձեզ, որ տարբեր է այս աշխարհի փված խաղաղությունից, մի խռովվեք և մի վախեցեք» (Նովի ԺՂ 27):

Մտամոլոր և սրտաբեկ առաքյալներին սակայն տանջում էր թերահավատ այն միտքը, թե ո՞վ էր այդ Օտարականը, որի խաղաղության ու սիրո մարգարեական խոսքը քաղցր մանանայի պես ճաշակեց իրենց քիմքը, պայծառացավ ականջալուր միտքը՝ իմաստության մարմնավոր, Աստուծապարգամ խոսքերով Եսայի մարգարեի և երգով Դավթի, սրտերն ու հոգիներն ականապես դարձան Պայծառակերպությանն ու երկնային գորաց գնդերի փառաբանությանն ու երկրպագությանը:

Դեռևս հազարամյակներ էլ պիտի պահանջվեն, որ մենք՝ մարդ արարածներս, փորձենք նկարագրել փոխան խաղաղության՝ փազնապաժ առաքյալներին, որոնք, Քրիստոսի հրաշափառ Նարության ավերիսը սրտներում ծրարած, շրպայում էին Գալիլեա, որտեղ ժամադրել էր նրանց Նիսուս:

«Խորհուրդն մեծ և սքանչելին» Իր հարուցյալ մարմնով աշխարհային քառասունյա հրաժեշտի օրերն էր ապրում Իր փոքր ածու հոտի հետ, երկնային խաղաղությունն էր հովանի դարձրել՝ որպես ջրհեղեղից հետո հաշտության ուխտի կամարակապ ծիածան, Նոր Ուխտով ապրելու վերջին պարգամներն էր փոխանցում առաքյալներին՝ հայտնվելով Երուսաղեմում, Էմմավուսի ճանապարհին, Գալիլեայում, Տիբերիայի լճի ափին.... մինչև Ձիթենյաց լեռ:

Երուսաղեմի պարիսպներից դուրս, Ոսկե քարակերտ դարպասներին դեմառնել, մի բարձրունք է խոյանում, կարծես՝ բաց կանաչագույն թավիշով զգեստավորված: Ձիթենյաց ծառերով առաք սրբավայրը դեռևս ունի երկհազարամյա բնակիչներ, որոնք սրբապետիկներում հնչող աղոթքներին ու ծեսերին միախառնում են մեղմ թափահարող իրենց ճյուղերը որպես ականապես վկաներ՝ պարմելով Քրիստոսի հրաշափառ Նամբարձման մասին, ուր Աստուծո Որդին իր ուրբերի վերջին հայտնը թողեց աշխարհի վրա և փառքով համբարձվեց երկինք՝ բազմելով աջ կողմը Նայր Աստուծո:

